

Kan et Pengeinstitut ikke reddes, fordi dets Passiver efter Tab af Egenkapitalen væsentlig overstiger dets Aktiver, skal Fonden, for saa vidt dens Midler tilstrækker, yde et saadant Tilskud, at de almindelige Kreditorer kan faa Dækning for 80 pCt. af deres Tilgodehavende. Konstaterer Fondens Ledelse, at Tabene — omend blot delvis — er forarsagede af Pengeinstitutets ansvarlige Organer, skal Tilskudet nedsættes med, hvad en Erstatningssag mod disse Organer indbringer, eller, hvis Erstatningsansvar ikke kan statuere med Sikkerhed, i hvert Fald med 5 pCt. af de almindelige Kreditorers Tilgodehavende. Fondens Ledelse har ogsaa Ret til at søge Erstatning for den ydede Hjælp hos Pengeinstituternes ansvarlige Organer.

Ethvert Medlem af Fonden er pligtig til, naar det bliver vidende om eller efter Omstændighederne burde være vidende om, at det har lidt Tab, der overstiger Reserveerne og angriber eller truer Halvdelen af Grundkapitalen, eller at der er Sandsynlighed for, at Tab af en saadan Størrelse kan ventes, uopholdelig at underrette Fondens Ledelse derom. Forsømmes saadan Indberetning, kan Hjælp af Fonden nægtes, dog ikke Hjælp til at sikre Kreditorerne 80 pCt. (jfr. ovenfor).

Naar en Anmodning om Hjælp indgaar, skal Fondens Ledelse foretage en indgaaende Undersøgelse af vedkommende Instituts Stilling, og den kan stille visse Betingelser for Hjælpens Ydelse — Opnaelse af Moratorium, Rekonstruktion, Fusion med et andet egnet Institut eller Likvidation — samt indsætte et særligt Tilsyn med Institutet.

De af Fondens Midler, der ikke anvendes efter dens Formaal, indsættes i en af Landesbankerne (Zemská banká) til den for lange Indlaan gældende Rente. Hvis Fondens Opgaver tillader det, kan dog en Del af Midlerne anvendes til korte Lombardlaan til Medlemmerne paa nærmere angivne Papirer.

Fonden bestyres af et Kuratorium paa 12 Medlemmer — 4 for hver Gruppe — der udnævnes af Regeringen. Medlemsskabet af Kuratoriet er et Æreshverv.

Da Karenstiden er 5 Aar, og Fonden er oprettet i 1925, er den endnu ikke traadt i Virksomhed med Hjælp til Medlemmerne.

I Forbindelse med de foran nævnte tre Foranstaltninger blev der i 1924 givet Lovregler om Moratorium til Beskyttelse for Pengeinstituter og deres Kreditorer og om Bankierers Modtagelse af Depot til Opbevaring eller som Pant.

Forslag til videre Udbygning af Banklovgivningen.

I Oktober 1928 har Regeringen udarbejdet et *Forslag*, der tager Sigte paa at sikre en Koordination af de samfundsøkonomiske og privatøkonomiske Interesser i Pengevæsenet, dels ved at samle alle Sager vedrørende dette under Finansministeriet, dels ved Oprettelse af et *Finansraad*, der skal have til Opgave at skabe Samarbejde mellem de konkurrerende Pengeinstituter og de forskellige Typer af saadanne, at vaage over deres Udvikling, og at angive fælles Retningslinier for Pengevæsenets Organisation og for Afgrænsningen af de forskellige Kategoriers Virkeomraader. Finansraadet skal samarbejde med Finansministeriet og skal virke som en tvungen Fællesrepræsentation for Pengeinstitutterne; det skal afgive Responsa til Regeringen og til Domstolene, kodificere Handels-sædvaner paa Penge- og Kreditvæsenets Omraade, udgive Instruktioner for Revisionen og opstille Grundsætninger for rigtig Forretningsførelse.

Finansministeriet skal bl. a. kunne give bindende Instrukser for Afgrænsningen af de enkelte Kategorier af Pengeinstitutters saglige og geografiske Virkeomraade og Regler for Opstillingen af Regnskaberne og disses Offentliggørelse og skal kunne sætte enkelte Pengeinstituter under direkte Statstilsyn gennem Kommissærer.

Forslaget indeholder endvidere Bestemmelser om, at Sparekasser skal anlægge mindst 25 pCt. af deres Indlaan i pupillarsikre Værdipapirer, andre Pengeinstituter (herunder Banker) mindst 15 pCt. Aktiebanker skal *yderligere* til enhver Tid have anlagt mindst 25 pCt. af det Beløb, hvormed deres Indlaan overstiger fire Gange deres Egenkapital, i saadanne Værdipapirer. Disse Beholdninger af Værdipapirer kan kun efter særlig Tilladelse fra Finansministeriet pantsættes eller behæftes.